

Historia, literatura i teologia Nowego Testamentu

## **Sesja 8: Wprowadzenie do Ewangelii Mateusza, część 3**

Przez Dr. Ted Hildebrandt

### **A. Wprowadzenie i Królestwo Eschatologiczne [00:00-2:47]**

#### **A Combine AD; 00:00- 12:48 Już , ale jeszcze nie królestwo**

Rozmawialiśmy o przepracowaniu się przez Ewangelię Mateusza i mówiliśmy o metodyczności Mateusza, mówiliśmy o uczniostwie w Ewangelii Mateusza i jego koszcie, prawdziwym i fałszywym uczniostwie. Mówiliśmy o prawości i zrozumieniu od wielkiego nauczyciela i przechodzimy od uczniostwa lub apostołstwa do teologii Chrystusa i mówiliśmy o Chrystusie w jego bóstwie i jego uzdrawianiu jako uzdrowicielu terapeutycznym i różnych aspektach Chrystusa, o których mówiliśmy jako o nowym Mojżeszu lub nowym Izraelu w Ewangelii Mateusza. Teraz pracujemy z tą koncepcją królestwa niebieskiego w Ewangelii Mateusza. Więc chcę porozmawiać o Królestwie niebieskim. Czy pamiętasz Jana Chrzciciela, kiedy powiedział: „Królestwo niebieskie jest blisko”? Więc będziemy pracować z Mateuszem, używając tej koncepcji Królestwa niebieskiego. Mówi o tym trzydzieści dwa razy w Ewangelii Mateusza. Stanowi to kontrast z Ewangelią Marka, w której użyto określenia Królestwo Boże. Powiedzieliśmy, że zasadniczo nastąpiło przejście od słowa „Bóg” prawdopodobnie do bardziej żydowskiej publiczności, która uznała, że „niebo” jest bardziej odpowiednim określeniem jako peryfrazą i metonimią Królestwa Niebieskiego zamiast Królestwa Bożego.

Teraz chcę po prostu porozmawiać o koncepcji królestwa niebieskiego, a to będzie wielka sprawa dla ludzi, do których pisze Mateusz. Królestwo niebieskie, jak mi się wydaje, ma związek z kwestią nadziei. Na jakie rzeczy masz nadzieję i jak wyobrażasz sobie tę nadzieję i jak rozwijasz tę nadzieję w odniesieniu do rzeczy, na które miałeś nadzieję? Chcemy więc popracować nad tym królestwem niebieskim i nad tym, jak oni mogliby o nim myśleć i mieć nadzieję, rozważając królestwo eschatologiczne.

Eschatologia to badanie czasów ostatecznych. *Eschaton* oznacza koniec, a eschatologia to

badanie rzeczy takich jak Księga Objawienia i Księga Daniela, tego typu apokaliptyczne księgi. Królestwo eschatologiczne oznacza nadchodzące królestwo i przyszłość, która daje nadzieję. Chcę po prostu przyjrzeć się tego rodzaju oczekiwaniom. Mateusz pisze do Żydów. Jakiego rodzaju oczekiwania mieliby? Jakiego rodzaju nadzieję mieliby?

## **B. Oczekiwania wobec Królestwa [ 2:47-5:11]**

Pierwszym z nich jest panowanie Dawida, o którym mówiliśmy, że Jezus Chrystus jest synem Dawida i że Żydzi oczekiwali, że syn Dawida przyjdzie, aby rządzić Izraelem, jak mówi 2 Samuel rozdział 7: „syn Dawida zasiądzie na tronie, aby rządzić nimi w sprawiedliwości i prawie na wieki”. Więc kiedy Żydzi myśleli o tym eschatologicznym królestwie, mieli tego wielkiego króla, syna Dawida, który wtedy, dla nich, zrzuciłby rzymskie jarzmo i — byli uciskani przez Rzymian, musieli płacić podatki i wszelkiego rodzaju rzeczy . Rzymianie dominowali w ich kulturze — a kiedy nadejdzie syn Dawida, ustanowi sprawiedliwość i zrzuci rzymskie panowanie. Więc z synem Dawida, oczekiwali tego mesjańskiego władcy, który przyjdzie i zrzuci rzymskie jarzmo. Zeloci doprowadziliby to do skrajności i faktycznie wzięliby miecze i wyszliby i próbowali dokonać czegoś w rodzaju bardzo fizycznego sposobu zelotów. Jednak jedną z ich nadziei było panowanie Dawida, zawarte w przymierzu Dawidowym opisanym w 2 Księdze Samuela 7.

Izrael z powrotem w ziemi był kolejną z ich wielkich nadziei. Ta działa na podstawie przymierza Abrahama (Rdz 12). Pamiętacie, jak w Starym Testamencie powiedzieliśmy, że przymierze Abrahama było ziemią, że otrzymają Ziemię Obiecaną. Tak więc naród żydowski jest bardzo związany z tą ziemią, ponieważ ziemia ta została im obiecana przez Boga Abrahamowi. Ziemia, nasienie, że nasienie Abrahama - będzie rozmnożone jak gwiazdy na niebie, jak piasek na brzegu morza - i że Abraham będzie dobrodziejstwem dla wszystkich narodów. Tak więc ziemia, nasienie i błogosławieństwo, że będzie błogosławieństwem dla wszystkich narodów ziemi. To było przymierze Abrahama. Więc zobaczyli przymierze Abrahama i Dawida i szukali tego mesjańskiego królestwa, gdzie te przymierza zostaną spełnione, gdzie będą mieli władcę Dawida i będą

mieli nasienie Abrahama w ziemi, ziemi obiecanej, będącej dobrodziejstwem błogosławieństwa dla wszystkich narodów.

Teraz na koniec jest ta idea pokoju. Spodziewali się, że pokój nadejdzie i będzie pokój w kraju. Tak więc wiele oczekiwań na to nadchodzące królestwo, to eschatologiczne królestwo, będzie takie.

### **C. Już, ale jeszcze nie i wejście do Królestwa [ 5:11-8:58]**

Istnieje jednak inny aspekt tego królestwa. To jest to, co nazwiemy już. Chcę wprowadzić tę koncepcję — właściwie ukradłem ją od faceta o nazwisku Dr. David Matthewson , z którym kiedyś uczyłem, tę koncepcję „już, ale jeszcze nie”. A Dave naprawdę interesował się zrozumieniem literatury eschatologicznej i apokaliptycznej. Pracował z koncepcjami George'a Eldona Ladda, który rozwinął tę koncepcję „już, ale jeszcze nie”. Więc królestwo, jest w nim nieuchronność. Królestwo niebieskie jest blisko. Jest nieuchronne. Jest prawie gotowe, aby przejść przez drzwi. Ta nieuchronność, obecność królestwa jest tutaj i teraz. Tak więc w Ewangelii Mateusza 3:2: „Upamiętajcie się, albowiem królestwo niebieskie jest blisko” — mówi Jan. Wydaje się, że pokuta jest kluczem dostępu do królestwa niebieskiego. „Nawróćcie się, bo królestwo niebieskie jest blisko” – mówi Jan w Ewangelii Mateusza, rozdział 3. Jeśli przejdziecie do Ewangelii Łukasza, rozdział 17, werset 1, myślę, że to ciekawy werset. Mówi: „Królestwo Boże nie przychodzi wraz z waszym uważnym spostrzeżeniem, ani ludzie nie powiedzą: „tu jest albo tam jest”, ponieważ królestwo Boże jest w was”. Więc tutaj masz tę koncepcję, że królestwo Boże jest w nich. Królestwo nie pochodzi stamtąd. Królestwo Boże jest w nich i obecność królestwa. Królestwo jest już tutaj. Dzieło króla już się rozpoczęło; widzisz cuda, widzisz Jezusa uzdrawiającego i chodzącego po wodzie. Królestwo jest już tutaj. To jest przemienienie. Królestwo jest w tobie. To panowanie króla nad twoim życiem. Królestwo Boże jest w tobie. Więc wydaje się, że istnieje ta bliskość i ta obecność, ta już obecność królestwa. Aspekty królestwa są już tutaj.

Innym aspektem tego jest to, że wejście wydaje się być w rozdziale 21, Mateusza 21:31 – sprawdź to – wejście do królestwa wydaje się być pokutą i wiarą. W Mateusza

21:31, jest powiedziane, „Jezus im powiedział: 'Zaprawdę, powiadam wam, że celnicy i nierządnicę wchodzi (obecni, już – już królestwo ) do królestwa Bożego przed wami'”. Oni już są w trakcie robienia tego, „bo przyszedł Jan, aby wam pokazać drogę sprawiedliwości, a wy mu nie uwierzyliście, ale celnicy i nierządnicę uwierzyli, a nawet, gdy to widzieliście, nie pokutowaliście i nie uwierzyliście mu”. Tak więc dostęp był dostępny dla celników i nierządnic. Dlaczego? Ponieważ pokutowali i uwierzyli w przesłanie Jana. Ale ci ludzie, faryzeusze, saduceusze lub ktokolwiek, do kogo on mówi, nie uwierzyli i nie pokutowali i odrzucili przesłanie. Tak więc Królestwo Niebios, omawiane w kontekście jego wejścia tutaj, i jego obecności, polega na tym, że wchodzi celnicy i nierządnicę.

#### **D. Już, ale jeszcze nie i Przypowieści o Królestwie [8:58-12:48]**

Teraz, wiele z przypowieści o królestwie jest wymienionych. Są one nazywane przypowieściami o królestwie. Niektóre nasiona spadają na ścieżkę, po której chodzą ludzie i zostają zdeptane. Niektóre spadają na płytką glebę lub kamienistą glebę i wyrastają na chwilę, ale nie ma miejsca na korzenie, więc wysychają i więdną. Niektóre nasiona spadają na ziemię z chwastami i chwasty rosną i rosną bardzo ładnie, a potem chwasty je zagłuszają. Następnie inne nasiona spadają na dobrą glebę. Więc przypowieść, siewca lub gleby to ludzie tacy jak ten facet. Więc dostajesz te cztery różne opisane gleby, przypowieści o królestwie ta przypowieść pokazuje, jak ewangelia jest teraz przyjmowana. Więc tutaj masz kolejny przypadek, w którym królestwo już jest. Ponieważ ewangelia się rozprzestrzenia, tak właśnie królestwo wygląda teraz. Niektóre z nich zapuszczają korzenie w ludziach, inne nie.

Teraz weź pszenicę i kąkol. Facet wychodzi i sadi dobrą pszenicę na polu. Kiedy śpi, przychodzi wróg i sadi kąkol. Kiedy służy widzą, że wyrastają kąkol, powiedzieli: „powinniśmy przejść przez nie i wyrwać kąkol”. Pan mówi: „nie – jeśli wyrwiecie kąkol, uszkodzicie również pszenicę, a my ją rozszarpiemy podczas żniw”. Podczas żniw wysłał swoich sług i zbierają pszenicę, a kąkol zostaje spalony w ogniu wiecznym, a

pszenica zostaje zebrana do jego królestwa. Tak więc to wymieszanie pszenicy i kłólu – to jest królestwo już tutaj.

Przypowieść o owcach i kozach w Ewangelii Mateusza 25, to rozdzielenie owiec po prawej stronie i kozłów po lewej. To mówi o sądzie ostatecznym, o nadejściu królestwa, które dopiero nadejdzie. Wygląda więc na to, że jest to królestwo, które już istnieje, i jest królestwo, którego jeszcze nie ma. Więc kiedy pracujesz z królestwem – Matthewson zawsze mówił na swoich zajęciach, mówi swoim studentom, że „otrzymasz 80 procent w jego kursie, jeśli odpowiesz po prostu „już, ale jeszcze nie””, ponieważ tak wiele o tym mówi. Myślę, że jest na tropie czegoś naprawdę wielkiego. To ogromna koncepcja. Królestwo już istnieje, a królestwo Boże jest w tobie. A jednak królestwo ma dopiero nadejść w owcach i kozach i modlimy się „przyjdź królestwo Twoje”. Więc przypowieści o królestwie, kolejny aspekt Ewangelii Mateusza, który się rozwija.

Aspekt „jeszcze nie” królestwa mówi o przyszłym królestwie – czasach ostatecznych. „Przyjdź królestwo Twoje, niech się spełni, na ziemi, tak jak w niebie”. Dlatego modlimy się w Modlitwie Pańskiej – to jest to, o co się modlimy, aby królestwo przyszło na ziemię, tak jak jest w niebie. Więc otrzymujesz ten aspekt „jeszcze nie” królestwa. Królestwo jeszcze nie nadeszło. Modlimy się, aby nadeszło. Koniec, o którym wspomnieliśmy przy owcach i kozach, i jak to się sprawdza.

Teraz druhny – pamiętacie dziesięć druhen w rozdziale dwudziestym piątym? Pięć było mądrych, a pięć głupich. A pięć głupich nie miało wystarczająco dużo oliwy, więc nadchodzi pan i podczas gdy pięć głupich biegnie, aby spróbować zdobyć trochę oliwy, pan przychodzi i wchodzi z pięcioma mądrymi, które miały oliwę, a pozostałe pięć pojawia się później. Mówi: „nie, przepraszam, jesteś za późno”, więc ta przyszła eksploracja lub nadejście królestwa jest w przyszłości. Co to oznacza?

#### **E. Czy ktoś z tych, którzy tu stoją, to zobaczy? [12:48-14:45]**

##### **B: Połącz EG; 12:48-21:15; Opóźnienie i przyjście Chrystusa**

Ten werset w Ewangelii Mateusza 16:28 jest interesujący i chciałbym go wam przeczytać. Niektórzy twierdzą, że ten werset jest w rzeczywistości błędem w Nowym

Testamencie, że Jezus faktycznie się pomylił. Mówi on: „Zaprawdę, powiadam wam”, mówi Jezus. To jest zaraz po fragmencie, w którym Jezus mówi: „Lecz kto chce zachować swoje życie, straci je, a kto straci swoje życie z mego powodu, znajdzie je. I cóż za korzyść będzie dla człowieka, jeśli zyska świat, ale straci swoją duszę? Albowiem Syn Człowieczy przyjdzie w chwale Ojca swego z aniołami swoimi i wtedy odda każdemu według” – jak nagrodzi każdego człowieka? „Według tego, co uczynił”. To bardzo interesujące, nacisk tutaj. „Zaprawdę, powiadam wam”, teraz mówi to: „Niektórzy z was, którzy tu stoicie, nie zaznają śmierci, aż ujrzą Syna Człowieczego przychodzącego w swoim królestwie”. I tak mówi teraz do niektórych z nich, niektórzy pisarze mają z tym problem. A co to oznacza, że niektórzy z was nie ujrzą śmierci, dopóki nie ujrzą nadejścia Jego królestwa? Niektórzy pisarze twierdzą, że Jezus się pomylił. Przeoczył to, umarli. Nie powrócił. Była to więc wielka tragedia w początkach Kościoła. Jezus powiedział im, że powróci, zanim umrą. Umarli. Nigdy się nie pojawił. To jest więc jedna z tych rzeczy, których Jezus nie zauważył, a uczniowie – to jest jedna z dysonansowych cech wczesnego Kościoła. Mówią: „Co się tu stało? Jezus nie powrócił”. Więc muszą wymyślić tę teologię. Tak powiedzieliby niektórzy ludzie.

#### **F. Możliwa odpowiedź na Mat. 16:28 — Kazanie, Pięćdziesiątnica i Zmartwychwstanie [14:45-18:29]**

Istnieją inne rozwiązania tego problemu i myślę o trzech, które są, moim zdaniem, prawdopodobne. Jednym z nich jest rozprzestrzenianie się ewangelii, że niektórzy z was zobaczą Syna Człowieczego przychodzącego w swoim królestwie. To znaczy, że poprzez głoszenie ewangelii zobaczą ustanowienie królestwa Bożego już istniejącego na ziemi, poprzez rozprzestrzenianie się ewangelii. Księga Dziejów Apostolskich opowiada, że od Pięćdziesiątnicy, rozprzestrzenianie się ewangelii przez apostoła Pawła, do różnych podróży misyjnych opisanych w Dziejach Apostolskich. Tak więc rozprzestrzenianie się ewangelii było jednym z aspektów tego. A teraz pozwólcie mi przejść do następnego, zmartwychwstania. Niektórzy uważają, że ma to związek ze zmartwychwstaniem i wniebowstąpieniem Jezusa. Teraz, w jaki sposób zmartwychwstanie jest oddzielone od

wniebowstąpienia? Zmartwychwstanie następuje, Jezus umiera na krzyżu, a następnie trzy dni później Jezus zmartwychwstaje. Tak więc w niedzielę świętujemy Dzień Pański i idą do grobu, a Jezus zmartwychwstaje. To jest zmartwychwstanie; Jezus umarł; powraca do życia, to jest zmartwychwstanie. Wniebowstąpienie nie następuje – to było w czasie Paschy. Pascha – ale 50 dni później świętują Pięćdziesiątnicę. Pente oznacza pięć, pięćdziesiąt dni później świętują Pięćdziesiątnicę. To jest Święto Pięćdziesiątnicy, które staje się doświadczeniem Pięćdziesiątnicy w rozdziale drugim Dziejów Apostolskich. A w rozdziale pierwszym Dziejów Apostolskich opisano Jezusa wstępującego i wstępującego z powrotem do nieba na obłoku, jadącego na obłoku i strzelającego w niebo. To jest wniebowstąpienie. Więc masz zmartwychwstanie, a potem około pięćdziesiąt dni później wniebowstąpienie, gdzie Jezus wstępuje do nieba. Więc zmartwychwstanie i wniebowstąpienie, niektórzy ludzie stojący tam zobaczyli nadchodzącego Chrystusa, zobaczyli zmartwychwstałego Pana. A kiedy zobaczyli zmartwychwstanie i wniebowstąpienie Jezusa, to było nadejście królestwa; zobaczyli te aspekty królestwa Jezusa, do których prawdopodobnie odnosi się tutaj. Teraz, w mojej klasie, jak wiecie, mam jedną rzecz, którą bardzo podkreślam, a mianowicie kontekst określa znaczenie, nie etymologia – historia słowa – ale kontekst określa znaczenie. Więc kiedy dochodzę do wersetu takiego jak ten, który ma pewne trudności, co on teraz oznacza? Że „niektórzy z was nie umrą, aż ujrzycie przyjście królestwa” musicie spojrzeć na kontekst, Ewangelia Mateusza rozdział 16 werset 28 to ostatni werset rozdziału 16. Myślę, że już o tym wspominaliśmy na zajęciach. A tak przy okazji, czy podział rozdziałów był oryginalny w Biblii? Odpowiedź brzmi nie. Podział rozdziałów został dodany w XII<sup>lub</sup> XIII<sup>wieku</sup>, około 1200 r. n.e. Podział rozdziałów został dokonany przez biskupa. I dr MacRae, który opowiada te historie, że niektórzy ludzie myślą, że MacRae żył wtedy, ale ten facet urodził się tuż przed 1900 rokiem. Dr MacRae opowiada o biskupie, który miał umieścić rozdziały w Biblii około 1200 roku, i jechał na koniu, a koń czasami szarżował do przodu, a czasami do tyłu. Biskup, który wtedy dokonywał podziału rozdziałów, nie trafiał. Tak więc często trzeba uważać na podział rozdziałów. Kiedykolwiek studiujesz rozdział, zawsze studiuj kilka wersetów przed i kilka wersetów

po, aby sprawdzić, czy sam podział rozdziałów jest we właściwym miejscu, które zostało dokonane w XII<sup>lub</sup> XIII<sup>wieku</sup> przez biskupa i często się mylił.

### **G. Mat. 16:28 — Przemienienie [18:29- 21:15]**

Ale wracając do tego: rozdział 16:28. „Zobaczcie Syna Człowieczego przychodzącego w swoim królestwie”, to ostatni werset rozdziału 16. Jak zaczyna się rozdział 17? Rozdział 17 zaczyna się od przemienienia. Zaczyna się od przemienienia. Więc „niektórzy z was” zauważcie, że mówi, że niektórzy z was, nie wszyscy, „ujrzą Syna Człowieczego przychodzącego w swoim królestwie”. A zaraz po tym, jak mówi, że macie przemienienie. Więc z kontekstu niektórzy ludzie, w tym ja, zasugerowaliby, że może to być przemienienie, o którym tutaj mówi. Zobaczyliby przemienionego Syna Człowieczego, Mojżesza i Eliasza, reprezentujących rodzaj innego królestwa, jego w ciele przemienienia reprezentującego królestwo, które ma nadejść. I tak oto ci trzej uczniowie, Piotr, Jakub i Jan, mają wtedy wgląd lub widzą część królestwa, jak wyobrażali sobie Jezus, Mojżesz i Eliasz, którzy pojawili się przemienieni na Górze Przemienienia. Więc ten werset ma 3 sposoby, aby na niego spojrzeć i odpowiedzieć na niego w kategoriach tej rzeczy królestwa, aspektów już, ale jeszcze nie - więc jest już w tobie, ale wciąż ma nadejść. Wszystko, co próbuję tutaj powiedzieć, to że królestwo niebieskie nie jest prostym konceptem. To w rzeczywistości złożona koncepcja. Jest w nim wiele niuansów i dlatego musisz zrozumieć jego już-istnienie . Jest już tutaj w różnych formach, ale musisz też zrozumieć, że ma dopiero nadejść. Jego forma ma również różne niuanse. Więc to złożona rzecz i to jest ten rodzaj uwagi - jeśli za bardzo podkreślasz już- istnienie , królestwo jest tutaj, królestwo jest w tobie i ignorujesz to, co jeszcze nie, tracisz wiele z nadziei, która ma nadejść. Z drugiej strony masz innych ludzi - którzy podkreślają już-istnienie królestwa i ignorują część, która jeszcze nie nadeszła. Ci ludzie będą mieli problemy, ponieważ nie są biblijni. Poza tym masz też innych ludzi, którzy podkreślają aspekt „jeszcze nie”. Więc piszą książki i czytają wszystkie te rzeczy o królestwie, które nadchodzi, kiedy nadejdzie i jak nadejdzie, i próbują ustalić dni i



godziny, a potem zawsze skupiają się na tym, co już, ale nie na stronie „jeszcze nie”. Ci ludzie również, ci „jeszcze nie”, są w błędzie. Myślę, że musi istnieć napięcie między tym, co już, a tym, co jeszcze nie, gdzie oba są obejmowane, trzymane i równoważone.

## **H. Lokalizacja Królestwa, już i jeszcze nie, Tu/Tam [21:15-26:14]**

### **C: Połącz H-J: 21:15-32:29; Królestwo tu i tam**

Koncepcje królestwa, nad którymi nadal pracujemy, są złożoną koncepcją, a nie pojedynczą, blokową koncepcją. Kiedy myślisz o narodzie żydowskim i o tym, jak wyobrażają sobie koncepcję królestwa, w przeszłości, w Księdze Wyjścia, rozdział 19, werset 6, mówi: „Będziecie dla mnie królestwem kapłanów”. I tak Izrael ma takie pojęcie, że naród izraelski staje się niemal kapłaństwem dla reszty ludzkości, że „będziecie dla mnie królestwem kapłanów”. W teraźniejszości Łukasz wspomina, że to Królestwo Boże jest w tobie. Tak więc ten rodzaj obecności już w tobie w Łukaszu, a następnie, zwracając się ku przyszłości, przyszłemu panowaniu Chrystusa, w tym lew kładzie się z barankiem i różne aspekty, które mówią o przyszłym królestwie i opisują je na różne sposoby. Tak więc jest już, ale jeszcze nie. Musisz to rozważyć, ponieważ jest to ogromna rzecz w zrozumieniu królestwa Bożego i tego, jak królestwo Boże jest blisko, a jednak nadchodzi, i jak zrozumieć napięcia i Pismo z tym związane. I jest to złożone i piękne.

Teraz, niektórzy mówią, że już, ale jeszcze nie, i to ma związek z czasem. To, co już jest teraz, to, co jeszcze nie, nadejdzie w przyszłości. Ale chcę to trochę zmienić, po prostu trochę to zmienić, dodając aspekt tu i tam królestwa. Królestwo jest tutaj, a królestwo jest tam. Królestwo jest tutaj i to, co chcę zrobić, to – kiedy byłem młodszy, myślałem o królestwie, że to tak, jakbyśmy unosili się na chmurach, a dr Matthewson również to rozwija. Mówi: „Mówię ludziom, że nie pójdę do nieba tam na zewnątrz. Niebo dla mnie jest tutaj na dole”. Komentuje, że unoszenie się i chmury, brzdąkanie na harfach – jak to jest nudne. Ma więc bardzo przyziemną koncepcję królestwa i myślę, że jest to bardzo ugruntowane w Piśmie Świętym, ale jest to coś, co często, jako chrześcijanie, zawsze uważamy, że królestwo jest wysoko w chmurach, wysoko w niebie,

gdzieś we wszechświecie. Biblia opisuje królestwo w jego pełni, że jest na ziemi. Że to jest królestwo, że ziemia jest odnowiona.

Chcę więc przyjrzeć się niektórym z tych fragmentów, w których Pismo mówi o tym przyszłym królestwie, ale pokazuje jego istnienie na ziemi. I tak na przykład w rozdziale 2 Księgi Izajasza mówi o przyszłym królestwie. W rozdziale 2 Księgi Izajasza, wersety od 2 do 4, mówi: „w dniach ostatnich góra świątyni Pańskiej zostanie ustanowiona jako najwyższa wśród gór. Będzie wyniesiona ponad pagórki i wszystkie narody” – otrzymujesz tę abrahamową rzecz wychodzącą do wszystkich narodów – „wszystkie narody będą do niej napływać. Wiele ludów przyjdzie i powie: „Chodźcie, wstąpmy na górę Pana, do domu Boga Jakuba. On nas nauczy dróg swoich, abyśmy mogli chodzić Jego ścieżkami”. Prawo wyjdzie z Syjonu, słowo Pana z Jerozolimy. Będzie sędził między narodami i rozstrzygał spory wielu ludzi. I będą bić miecze swoje w lemiesz, a włócznie swoje w sierpy”. To jest przyszłe królestwo, w którym bijecie miecze w lemiesz. Lemiesz mają coś wspólnego z czym? Czy oracie chmury? Czy oracie jakąś niebiańską farmę wysoko w niebie? Nie, bierzecie miecz i wkładacie go w lemiesz, ponieważ będziecie orać ziemię. To jest na ziemi. Zamierzacie założyć ogród i będziecie mieć plony, tego typu rzeczy. Więc widzicie, że to, co robimy, to ponowne zaangażowanie tej koncepcji królestwa, ponieważ przenosi nas z powrotem do Ogrodu Eden. Tak więc w Księdze Rodzaju 2 ludzie są umieszczani na ziemi i w ogrodzie, aby pielęgnować i dbać o ogród. A kiedy królestwo jest opisane w Księdze Izajasza, jest bardzo ziemskie. To bardzo ogrodowe, jeśli chcesz. I tak wiele z Biblii jest powrotem do Edenu. I tak jest w Izajasza 2:2-4.

## **I. Nadchodzące Królestwo w Księdze Izajasza — Tutaj [26:14- 29:00]**

Jeśli przeskoczysz i sprawdzisz Izajasza rozdział 9 wersety od 6 do 7, jest tam napisane: „Albowiem dziecko nam się narodziło”. Gdy tylko to powiem, pomyślisz o wszystkich kolędach, które są zbudowane na tym. „I będzie panował na tronie Dawida” znowu, jest synem Dawida. „i nad jego królestwem”. Więc chodzi o tron Dawida i jego królestwo. Jesteś tutaj i ta rozmowa o królestwie jest tutaj, syn Dawida, „ustanowienie i

podtrzymanie go sprawiedliwością i prawością od tego czasu na wieki”. Więc królestwo nadchodzi, a to królestwo Dawida panuje nad, ustanawiając sprawiedliwość i prawość na wieki. Izajasz rozdział 9, wersety od 6 do 7. Następnie rozdział 11, Izajasz rozdział 11 — i pozwól mi przeczytać ten jeden i trochę bardziej rozszerzony sposób, rozdział 11 wersety 6 i następne. Rozumiesz to, „wilk zamieszka z barankiem”. Więc masz zwierzęta – teraz znowu, czy to znowu my w chmurze brzdąkający na harfach i w niebie? Nie, to mówi o wilku i jagnięciu. Teraz na zachodzie ponownie wprowadzono wilki, więc się rozmnażają, więc będziemy mieć mnóstwo wilków. „Wilk będzie mieszkał z jagnięciem. Lampart będzie leżał z kozą. Cieleń, lew i roczne kozę razem, a małe dziecko będzie je prowadzić”. Bardzo interesujące. Więc masz wilka, lwa i dziecko, które ich prowadzi. Czy to komuś coś mówi? Lew z dzieckiem, które go prowadzi? Czy ktoś pamięta Opowieści z Narnii C.S. Lewisa? Czy to, co buduje w serii o Narnii, to ta koncepcja królestwa pośredniczona przez takie rzeczy. „Krowa będzie się pasła z niedźwiedzicą, a ich młode będą leżeć razem. Lew będzie jadł słomę jak wół. Niemowlę będzie się bawiło przy norze kobry, a dziecię włoży rękę do gniazda żmii. Nie będą szkodzić ani niszczyć na całej mojej świętej górze”. Żmija, lew, wilk, niedźwiedź – to zwierzęta tej ziemi. „Nie będą szkodzić ani niszczyć na mojej świętej górze, bo ziemia będzie pełna poznania Pana, jak wody wypełniają morze”. Piękne, piękne obrazy tam mówiące o tej ziemi i jej odnowieniu w ten niesamowity sposób. W rozdziale 11 Księgi Izajasza, piękne, piękne fragmenty tam.

## **J. Nadzieja na Królestwo Tu i Tam [ 29:00- 32:29]**

Więc królestwo jest tutaj, a jednak królestwo ma nadejść. Więc królestwo – to piękna koncepcja. Gdzie jest twoja nadzieja? Jak wyobrażasz sobie tę nadzieję? 1 Jana to piękny fragment i mówi: „ci, którzy mają nadzieję na powrót Chrystusa”. Jak oni reagują? „Oczyszczają się, tak jak On jest czysty”. Innymi słowy, to oczekiwanie na przyjście Chrystusa jest czymś, co sprawia, że jesteśmy bardziej podobni do Chrystusa. Dorastałem w domu z ojcem, który – pamiętam, że przez większość mojego życia chodził do okna naszego domu, każdego dnia i mówił: „Wiesz, Jezus może powrócić

dzisiaj”. To odmieniło jego życie. Żył w świetle tego przez całe swoje życie. Siedemdziesiąt cztery lata, które przeżył, żył w świetle faktu, że Jezus może powrócić dzisiaj. To zmieniło to, kim był, to oczyściło jego życie. Pamiętam, jak chorował na raka i wiedziałem, że to już naprawdę koniec, a my opiekowaliśmy się nim w domu, a on mi powiedział, powiedział: „Wiesz, całe życie czekałem na powrót Chrystusa i teraz naprawdę zdaję sobie sprawę, że ja idę do Niego, a On nie przychodzi do mnie”, a to było zaledwie kilka dni przed jego śmiercią. Zdał sobie sprawę, że będzie z Chrystusem. Więc ta nadzieja, ta przemieniająca nadzieja, która nas oczyszcza. „Wiemy, że kiedy Go ujrzymy, będziemy tacy jak On i ujrzymy Go takim, jakim jest”. Nastąpi ta przemiana, nadchodzące królestwo.

Więc tam, „Moje królestwo”, mówi Jezus, „nie jest z tego świata”. Ale ty mówisz, „Poczekaj chwilę, Hildebrandt, mówiłeś, że ta rzecz jest bardzo światowa”. Teraz on mówi w tym czasie, że to nie była światowość, pożądanie lub pycha życia i tego typu rzeczy, pożądanie ciała. Jego rzecz, nie z tego świata – pochodzi od Ojca i będzie na ziemi, ale nie z ziemi – tego rodzaju rzeczy w Jana rozdział 16. Więc jest ta tutejsza dla królestwa i jest tameczność . Królestwo nadejdzie. Księga Objawienia opisuje nadchodzące królestwo, nadchodzące nowe Jeruzalem i jest Ogrodem Eden z Drzewem Życia pojawiającym się ponownie. Więc masz nadchodzące królestwo, ale potem królestwo jest również tutaj. Więc jest tutaj i jest tam. Jest już, ale jeszcze nie jest. Więc dostajesz te napięcia i jest cudownie złożone, piękne, że Chrystus jest z nami – Immanuel. Mamy nadzieję na jego powrót i ustanowienie jego królestwa jako syna Dawida, aby rządził na wieki wieków w prawości i sprawiedliwości. Weź wszystkie krzywdy tego świata i napraw je. Napraw to miejsce, aby brzęczało tak, jak powinno. Lew kładzie się z barankiem. Sprawiedliwość i prawość rządzą. Rzeczy są dobre raz w naszym życiu. Więc mamy nadzieję na to. Mamy nadzieję na przyjście królestwa, na wypełnienie się jego woli, na ziemi, tak jak w niebie.

## **Poglądy K. Matthew na temat czasu [32:29- 35:30]**

### **D: połącz KP; 32:29-53:41; Proroctwo/spelnienie w Ewangelii Mateusza**

Okej, teraz chcemy przejść do innego aspektu tego i chcemy powiedzieć – po prostu przegląd tutaj. Wracamy do tego, gdzie byliśmy. Powiedzieliśmy, że historia Mateusza, Mateusz jest metodyczny. Mówimy o jego relacji z Markiem, jego relacji z Łukaszem, rozproszeniu i Mateusz zbiera to, co jest w Łukaszu. Marek opowiada o cudach lub dziełach Jezusa, ale Mateusz opowiada słowa Jezusa. Następnie pokazaliśmy podobieństwo do Księgi Jakuba. Mówiliśmy o apostołowaniu, uczniostwie, które Mateusz rozwija pod względem kosztów uczniostwa, pod względem prawdziwych i fałszywych uczniów, pod względem zrozumienia i posłuszeństwa Jezusowi, podążania Jego drogą, naśladowania Chrystusa. Mówiliśmy o teologii Chrystusa, fakcie rzeczywistej boskości Chrystusa, Emmanuelu w Księdze Mateusza, nauczającym nas, że Chrystus jest Bogiem i że Chrystus jest królem i współpracuje z synem Dawida. Teraz zwrócimy się ku czasowi. Będziemy studiować przeszłość, teraźniejszość i przyszłość w Księdze Mateusza. Więc chcemy przejść do czasu, a następnie ostatecznie przejdziemy do hebrajskiej orientacji księgi. Prawdopodobnie zrobimy to następnym razem. Rozległość nieżydowskiego aspektu, widzisz, jest to rodzaj hebrajskiego, ale także nieżydowskiego pod wieloma względami, pokażemy ten element. Świadectwo księgi, a następnie, na koniec, styl pisarza. Więc możesz zobaczyć, że to w pewien sposób wyjaśnia Mateusza, a my po prostu pracujemy w dół.

Jak czas jest traktowany w Ewangelii Mateusza? Co Mateusz sądzi o czasie? Chcę przede wszystkim przyjrzeć się jego wykorzystaniu czasu w odniesieniu do przeszłości. Mateusz cytuje Stary Testament ponad czterdzieści razy. Przynajmniej czterdzieści razy Mateusz odnosi się do Starego Testamentu. Oznacza to, że w prawie każdym rozdziale są prawie dwa cytaty ze Starego Testamentu. To dużo. Mateusz podaje mnóstwo ST w Ewangelii Mateusza. Więc po prostu chcę to przejrzeć i powiedzieć, że Mateusz będzie mówił o spełnieniu proroctw Starego Testamentu i ich spełnieniu w Nowym Testamencie. Chcemy po prostu przyjrzeć się relacji między proroctwem a spełnieniem i chcę powiedzieć, w jaki sposób to proroctwo spełnia się w Ewangelii Mateusza?

Zobaczmy, że koncepcja spełnienia jest również bardzo złożona i że nie wszystkie spełniają się w ten sam sposób. Są w tym również niuanse, co oznacza, że jest to cudownie, bogate, kolorowe środowisko. Więc w jakim sensie Stary Testament jest „spełniony” w Księdze Mateusza? Chcemy po prostu przejść przez niektóre z tych przepowiedni o Jezusie w Starym Testamencie. Więc przepowiednia i spełnienie to motyw, że prorocy coś przepowiedzieli i czy teraz zobaczymy to spełnione w Jezusie i to właśnie dzieje się w Nowym Testamencie.

#### **L. Spełnienie proroctwa – narodziny z dziewicy [ 35:30- 39:02]**

Przede wszystkim, dziewicze narodziny – Izajasz rozdział 7, werset 14, „Oto dziewica poczne i porodzi syna, i nadasz mu imię Immanuel, co znaczy „Bóg z nami”. Teraz jest bardzo ciekawie, cofasz się i są wszelkiego rodzaju debaty na temat „dziewica poczne” w Księdze Izajasza. Co to właściwie oznacza, że Izajasz i jego żona, czy też było tam podwójne znaczenie i rodzaj większej dziewicy. Maryja, znowu Maryja, w Ewangelii Mateusza 1:23, jest to bardzo wyraźne: „Maria nie знаła Józefa”. „Znała” ma na myśli stosunki seksualne. Więc Maria była dziewicą i urodziła syna, a Józef jest z tego powodu trochę zdenerwowany. Jest zajęty tą kobietą i nagle dowiaduje się, że jest w ciąży. Zdaje sobie sprawę, że to nie on to zrobił, więc teraz ma – co robi z Marią? Rozwieść się z nią po cichu. Nie chciał robić wielkiej sceny. Anioł przychodzi i mówi: „Józefie, Józefie. To, co się w niej narodziło, jest z Ducha Świętego”. Tak więc dziewicze narodzenie jest przepowiedziane i otrzymujesz tego rodzaju przepowiednię i spełnienie. Nawiasem mówiąc, tak jak było to w Księdze Izajasza, nie jest to również kryształowo jasne. Działy się też rzeczy z Izajaszem, odnosząc się znaczeniowo do tego fragmentu w tamtym czasie, ale to na kurs ze Starego Testamentu. A jeszcze lepiej, weź udział w kursie dr Wilsona na temat proroków, w którym zajmie się prorokiem Izajaszem, a także wieloma innymi prorokami.

Teraz Betlejem – to jest dość interesująca przepowiednia. Micheasz przepowiada, że Mesjasz narodzi się w Betlejem w Judei. Jerozolima jest około pięciu mil na północ od Betlejem. Betlejem jest około pięciu mil na południe od Jerozolimy. To blisko

spokrewnione miasta. Mam na myśli, że są rozdzielone, ale są blisko. Betlejem było bardzo małym miastem – mogłoby się zmieścić na Gordon College dość łatwo – bardzo małym miastem w porównaniu do Jerozolimy. Dlatego zawsze pytam ludzi. „Wiesz, Micheasz, siedemset lat przed narodzeniem Jezusa, przewiduje, że Mesjasz narodzi się w Betlejem – ile osób znasz, które urodzi się w Betlejem?” Cóż, szczerze mówiąc, przez wszystkie wieki nie było tak wielu ludzi urodzonych w Betlejem i nikt z nich nie był bardzo sławny. Właściwie, prawdopodobnie są tylko dwie lub trzy osoby, które znasz z Betlejem. Mówisz: „Cóż, pomyśl o tym, Jezus urodził się w Betlejem”. Okej, Jezus urodził się tam, najsłynniejsza osoba, jaka kiedykolwiek się urodziła, urodziła się tam. Ale Betlejem było miastem Dawida, a właściwie zaczynasz myśleć: „Cóż, Dawid urodził się w Betlejem, a to oznacza, że Jesse, jego ojciec, urodził się w Betlejem, jego brat Eliab również” i mówisz: „Okej, znam kilka osób – Och, a co z Rut, Noemi i Boozem? To wszystko dzieje się w Betlejem, prawda?” Pamiętasz, że Boaz, Rut i Noemi – Elimelech i ci goście, że nadzieja Rut i te rzeczy dzieją się w kontekście Betlejem. Rut i Booz są dziadkami Dawida, a Dawid jest pra-pra-pra-pra-pra-pra-pradziadkiem Jezusa. Więc Betlejem – 700 lat. Więc Micheasz przepowiada, że Betlejem będzie miejscem narodzenia Mesjasza. Jezus rodzi się w Betlejem. Więc masz proroctwo i masz wypełnienie. Proroctwo i wypełnienie.

### **M. Spełnienie proroctwa – ucieczka do/z Egiptu [ 39:02-43:27]**

Teraz, co jest interesujące, to to tutaj w Ewangelii Mateusza 2:15. A to nabiera innego znaczenia i pozwólcie, że przeczytam wam to w kontekście w rozdziale 2 Ewangelii Mateusza. Mówi się tak w Ewangelii Mateusza 2:15: „Wstał więc, wziął w nocy matkę i swoje dziecko i udał się do Egiptu, gdzie przebywał aż do śmierci Heroda”. Więc udaje się do Egiptu i pozostaje tam aż do śmierci Heroda. „I tak spełniło się to, co Pan powiedział przez proroka: Z Egiptu wezwałem syna mego”. To jest Ozeasz 11:1 . Ironią jest to, że jeśli wrócisz do Ozeasza 11:1 – przeczytam ci to w kontekście, a powiesz: „Jak na świecie to się spełniło?” Okej, to był Ozeasz rozdział 11, werset 1. Mówi się tak: „Kiedy Izrael był dzieckiem, kochałem go”. Więc o kim tam mowa? Izrael

był dzieckiem Boga, a On mówi: „Kiedy Izrael był dzieckiem, kochałem go”. Czy pamiętasz Księgę Ozeasza, Bóg powiedział Ozeaszowi, aby poślubił Gomer, a Gomer była prostytutką. Miała być niewierna Ozeaszowi, a Ozeasz miał ją odkupić i ponownie pokochać. Następnie Ozeasz ma te dzieci, Loami, Loruhamah, a jego dzieci są nazwane „bez współczucia” i „nie mój lud”. Więc cała ta tragedia małżeńska w Ozeaszu, a następnie w Ozeaszu jest powiedziane: „Kiedy Izrael był dzieckiem, kochałem go i z Egiptu wezwałem syna mego”. W Ozeasza 11:1, kim jest syn, który zostaje wezwany z Egiptu? To Izrael. Izrael jest synem Boga, a Bóg wzywa Izraela z Egiptu, a następnie zwróć uwagę na następny werset, nawiasem mówiąc nie wspomniany w Ewangelii Mateusza, mówi: „Lecz im bardziej wzywałem Izraela, tym bardziej odchodzili ode mnie i składali ofiary Baalom, i palili kadzidła posągom”.

Czy kiedykolwiek byłeś w sklepie spożywczym i widziałeś rodziców z dziećmi, a dzieci uciekały od rodziców w sklepie spożywczym? Im częściej ich wołali, tym bardziej uciekali. Bóg mówi: „tak było z Izraelem. Wywołałem ich z Egiptu, wezwałem mojego syna Izraela i im częściej ich wzywałem, tym dalej uciekali ode mnie”. Rozwiązaniem tego problemu, które znalazłem, gdy zabieram dzieci do sklepu spożywczego, jest włożenie dzieci do wózka. W ten sposób nie mogą uciec i się oddalić.

„Z Egiptu wezwałem syna mego”. W jakim sensie to się spełnia? To w rzeczywistości Ozeasz mówił o Izraelu wezwanym z Egiptu. Więc jak to jest spełnienie w Księdze Mateusza? Nagle zdajesz sobie sprawę, że wypełnienie tutaj nie przewiduje dokładnie, że Jezus to zrobi. Chodzi o to, że Jezus był typem Izraela. Jezus jest większym Izraelem. Tak jak Bóg wezwał swojego syna, Izraela, z Egiptu, tak teraz Bóg wzywa swojego syna, Syna Bożego, z Egiptu. Więc Jezus odtwarza i odzwierciedla Izrael. Jezus jest nowym Izraelem. Kiedy Izrael wyszedł z Egiptu, Bóg wezwał ich z Egiptu i poszli na pustynię, a Bóg dał im przymierze, a oni je zepsuli na pustyni. Teraz masz Jezusa, nowego Izraela, wychodzącego z Egiptu. Teraz nowy Izrael robi to dobrze. Pójdzie na pustynię i zostanie wystawiony na pokuszenie, ale odniesie zwycięstwo. Więc Jezus jest nowym Izraelem. Więc to jest, to nie jest dokładnie spełnienie prorocтва. To jest echo lub typologia. Tak jak było dla Izraela, tak jest dla Jezusa, nowego Izraela. Więc masz tę



paralełę między Izraelem a Jezusem. Więc spełnienie jest bardziej typem kontra antytypem. To, co mówię, to to, że spełnienie oznacza – czasami prorok dokonuje dokładnego spełnienia, że będzie to Syn Dawida i będzie rządził wiecznie. Innym razem spełnienie jest bardziej – tak jak było z Izraelem, tak będzie z Jezusem – to jest bardziej równoległy rodzaj rzeczy.

### **N. Spełnienie proroctwa — rzeź niemowląt [43:27-47:09]**

Rzeź niemowląt – to jest bardzo interesujące. Rzeź niemowląt w Ewangelii Mateusza 2:18 – i pozwólcie, że przeskoczę. Ewangelia Mateusza 2:18 mówi: „Wtedy spełniło się to, co powiedziano przez proroka Jeremiasza”. Co powiedział Jeremiasz? „Głos usłyszano w Rama, płacz i wielki żal, Rachel oplakująca swoje dzieci i nie dająca się pocieszyć, bo ich już nie ma”. Jak to jest spełnienie? Co się tam dzieje? Kim w ogóle jest Rachel? I co ona ma wspólnego z Betlejem? To, co się tu dzieje, tak naprawdę wraca do Księgi Rodzaju 35:19. Zasadniczo masz Rachelę umierającą poza Betlejem. Więc postawili grób dla Racheli. Grób Racheli jest tam do dziś. Myślę, że Arabowie go wysadzili, ale myślę, że Żydzi go odbudowali. Ale poza Jerozolimą, poza Betlejem, jak przyjedziesz – Jerozolima jest tutaj, 5 mil na południe od Betlejem, jest tam główna droga, która prowadzi w dół szlaku grzbietowego. Prowadzi w dół zbocza Jerozolimy i obok Betlejem, a poza Betlejem na tym szlaku grzbietowym jest to miejsce, w którym Rachela jest pochowana lub rzekomo pochowana. Więc to, co się dzieje, to Rachela płacze za swoimi dziećmi i nie chce być pocieszona, ponieważ ich nie ma. Jest w pewnym sensie uważana za świętą patronkę lub świętą patronkę Betlejem. Więc jest tuż za Betlejem – to jej grób. Więc jest rodzajem opiekunki Betlejem.

Więc co się teraz dzieje, to mówisz: „Cóż, zaczekaj chwilę, kiedy patrzysz na rozdział 31 Księgi Jeremiasza, to nie odnosi się do — do zabijania niemowląt w czasach Jezusa i Heroda”. W Księdze Jeremiasza 31:15, odnosi się do Racheli płaczącej nad swoimi dziećmi, które idą na wygnanie do Babilonu z Nebukadnesarem i jak on i Babilończycy przyjdą w 586 r. p.n.e. i zniszczą świątynię. Zniszczą Jerozolimę, całkowicie zrównają z ziemią świątynię Salomona, pierwszą świątynię. Więc Jeremiasz

odnosi się do Racheli płaczącej nad swoimi dziećmi, które idą na wygnanie. Następnie masz to, że Mateusz bierze ten werset i mówi: „Czy słyszysz echo śmierci Racheli poza Betlejem w Księdze Rodzaju 35?” Następnie przeskakując do Jeremiasza, który używa Racheli płaczącej nad swoimi dziećmi, jako jej dzieci idących na wygnanie i zniszczonych przez Babilończyków, a teraz ten sam werset jest powtarzany z Jezusem, że w czasach Jezusa Rachela ponownie płacze nad swoimi dziećmi, gdy Herod zabija niemowlęta pod dwoma z Betlejem. Więc słyszysz to powtarzające się w Piśmie od śmierci Racheli w Betlejem do wygnania z Jeremiaszem do Jezusa i zabicia niemowląt. Więc jest to spełnione w tym sensie, w sensie zapowiedzi, zapowiedzi, która odbija się echem w historii, że historia się powtarza. Więc dostajesz to samo, co się dzieje – Rachela umiera tam, dzieci umierają tam na wygnaniu i Rachela płacząca nad swoimi dziećmi idącymi na wygnanie i na koniec Jezus, gdy dzieci umierają w Betlejem, i raz jeszcze Rachela płacze.

### **O. Pogląd judaizmu na czas [47:09- 48:58]**

Więc jest coś interesującego w Piśmie Świętym. Masz taki powtarzający się cykl, gdzie coś zdarza się raz po raz. I to się nazywa spełnienie, ponieważ zdarza się raz po raz. Więc jest w tym coś w rodzaju cyklicznej natury, i nawet Księga Koheleta wskazuje na to, że zasadniczo rzeczy się dzieją, a potem nie ma nic nowego pod znakiem, ponieważ rzeczy zdarzają się raz po raz. Podczas gdy mój zięć często mówi: „jabłko pada niedaleko od drzewa”. Innymi słowy, to, co dzieje się w jednym pokoleniu, zdarza się w następnym pokoleniu – jabłko pada niedaleko od drzewa. Judaizm ma liniowy pogląd, że historia dobiega końca. Tak, jest cykliczny w swoich powtarzających się cyklach, więc jest jak cykl. To jak spirala, która zmierza w kierunku czegoś i jest koniec, przeznaczenie. Wiele kultur ma cykliczny pogląd na czas i że wszystko jest cykliczne, cykliczne, cykliczne i nigdzie się nie wybierasz. To nieprawda w judaizmie ani chrześcijaństwie. Jest przeznaczenie. Jest koniec. Nadchodzi królestwo, które jest przeznaczeniem wszystkich. Więc tutaj masz to echo, to echo spełnienia. Próbuje tylko zwrócić uwagę, że to słowo „spełnienie” jest używane – czasami w bezpośrednim spełnieniu, prorocztwie, a następnie

spełnieniu. Czasami jest to proroctwo, a następnie spełnienie w odniesieniu do tego, jak Izrael był, więc Jezus jest. Rodzaj porównania i to jest spełnienie (typ/antytyp). Tutaj masz spełnienie w odniesieniu do tego, jak wydarzyło się za czasów Jeremiasza, więc wydarzyło się za czasów Jezusa i jest to echo i echa od Księgi Rodzaju do Jeremiasza do Jezusa. Więc jest to echo Racheli płaczącej za swoimi dziećmi.

### **P. Proroctwo i wypełnienie w Psalmie 22 [ 48:58- 53:41]**

Oto inne proroctwo, którego nie chcę tak szczegółowo omawiać. W Zachariasza 11:12 wspomniano o Judaszu, że Mesjasz zostanie zdradzony za trzydzieści srebrników, więc Mateusz podchwycił to z Zachariasza 11. Że facet, którego wskazuje Jeremiasz, kupi pole za cenę zdrady. Więc Jeremiasz to przewiduje. Żołnierze rzucający losy: to piękny, naprawdę nie piękny, ale tragiczny fragment w Psalmach. Co mają z tym wspólnego Psalmi? Mówisz: „Chwila, Psalmi nie są naprawdę prorocze”, ale w pewnym sensie w Księdze Psalmów następuje spełnienie. Zobaczmy, czy uda mi się to tutaj wyciągnąć. Pozwólcie mi przeczytać Psalm 22, werset 18. Mówi o żołnierzach rzucających losy. Zacznę od początku. „Otoczyły mnie liczne byki, potężne byki Baszanu okrążyły mnie. Ryczące lwy rozdzierają swoje ciało, rozdzierają swoją zdobycz, otwierają szeroko przeciwko mnie paszcze. Rozlałem się jak woda, wszystkie moje kości są rozłączone”. Pomyśl o tym. „Rozlałem się jak woda. Wszystkie moje kości są rozłączone. Moje serce zamieniło się w воск. Roztopiło się we mnie. Siła moja wyschła jak skorupa. Język mój przywarł do podniebienia. Rzuciłeś mnie w proch śmierci. Okrążyły mnie psy, okrążyła mnie gromada złych ludzi. Przebodli ręce i nogi moje”. Pomyśl o tym. To Dawid, to Psalm 22. Dawid pisze Psalm 22 i mówi: „Okrążyły mnie psy, okrążyła mnie gromada złych ludzi. Przebodli ręce i nogi moje. Mogę policzyć wszystkie moje kości. Ludzie patrzą i cieszą się na mój widok. Dziela między siebie moje szaty i losy rzucają o moją suknię”. Dokładnie to wydarzyło się z Jezusem. A jak to jest? Czy to jest Dawid? Dawid jest prorokiem prorokującym – prorokującym, spełniającym. Tak, czy Dawid jest prorokiem? Nie, mówisz, że Dawid jest słodkim psalmistą Izraela. Dawid jest człowiekiem według serca Bożego i czy Bóg pokazał to Dawidowi? Kiedy

śpiewa pieśń, mówi o ludziach, którzy się radują, otaczających go. Wspomina wszystkie jego kości, języki przyklejone do podniebienia. Następnie mówi o swoich szatach – „rzucili losy o jego szaty”. Przebili jego ręce i nogi. Czy to opis tego, co dzieje się z Jezusem? Więc pytasz: „Czy Dawid to zrozumiał?” Nie wiem, co zrozumiał Dawid, ale wszystko, co mówię, to to, że tutaj znowu masz tę paralelę, że Dawid wydaje się widzieć coś, co wydarzy się tysiąc lat później. On jest około 1000 p.n.e. Widzi w historii około tysiąca lat i widzi zmagania Chrystusa w swoim własnym zmaganiu, ale potem w zmaganiach Chrystusa. Ale potem pisze o tym w pieśni żałobnej. Mówi: „Moje ręce i moje nogi zostały przebite. Losy rzucają o moje szaty. Mój język przylgnął do podniebienia, a lud mnie otacza”. Jak zaczyna się Psalm 22? Zaczyna się tak. Jak tylko to powiem, rozpoznasz to. „Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?” Tak zaczyna się Psalm 22. Jezus, będąc na krzyżu, mówi: „Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?” Ludzie nie mogą go usłyszeć, ponieważ prawdopodobnie język przylgnął do podniebienia i nie może poprawnie wymówić słów i myślą, że wzywa Eliasza. Mówią: „Poczekajmy i zobaczmy, czy Eliasza przyjdzie”. „Eloi eloi lama sabachthani ”. Myślą, że wzywa Eliasza, aby przyszedł i go uratował. A jednak to, co robi, to nawiązuje do Psalmu 22. Przechodzi przez ten lament Psalmu 22. „Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?” Dawid, człowiek według serca Bożego, wyraża to. Tysiąc lat, Jezus podejmuje to, gdy jest na krzyżu jako wypełnienie. Jak to powiedzieć? Jezus faktycznie to wypełnia, a Dawid poczuł to tysiąc lat wcześniej i napisał ten opis, który jest tak niesamowity.

## **P. Wpływ Starego Testamentu na Ewangelię Mateusza [ 53:41-56:26]**

### **E. Połącz QT; 53:41-68:40 ; Mateusz i ST; Teraźniejszość i przyszłość**

Więc Mateusz bierze te rzeczy ze Starego Testamentu. W Księdze Mateusza jest 40 cytatów ze Starego Testamentu. Mateuszu, znowu, czy widzisz o czym mówimy? Żydowskość Księgi Mateusza jest widoczna w wielu cytatach i odniesieniach ze Starego Testamentu. Bardziej niż gdziekolwiek indziej i naprawdę czerpie wiele ze Starego Testamentu, podkreślając znaczenie związku kościoła i Izraela. To jest naprawdę ważne. Mateusz pisze ewangelię Jezusa Chrystusa i co robi? Mówi o czym? Mówi o wypełnieniu

Starego Testamentu na różne sposoby – na wiele różnych sposobów, w jakie następuje wypełnienie. Mateusz to opisuje. Dr Wilson w swojej książce, *Nasz Ojciec Abraham*, klasycznym tekście, opisuje kościół wychodzący z Księgi Rzymian w rozdziałach 9 i następnych, że kościół jest wszczepiony w drzewo oliwne. Drzewem oliwnym jest Izrael, a kościół jest wszczepiony w to drzewo oliwne. To dzika gałąź. Więc możesz to zobaczyć. Oto wczesny kościół, który zaczyna.

Mateusz jest tym, który dwa razy wspomina słowo „kościół”. Inni ewangelisci nie cytują tak często Starego Testamentu. Mateusz wspomina o kościele, ale również pokazuje to powiązanie. Być może Żydzi, do których pisze Mateusz, również zastanawiają się „Czy jesteśmy chrześcijanami, czy Żydami?” We wczesnym kościele naprawdę się z tym zmagali. Czy jesteśmy po prostu nową sektą, taką jak faryzeusze, saduceusze i nazarejczycy? Czy teraz jesteśmy nazarejczykami, inną sektą judaizmu? Czy to coś nowego i innego? Istnieje więc kwestia tożsamości, z którą wczesny kościół zmagał się w kontekście tego, w jaki sposób ich żydowskość przeniosła się do kościoła. Następnie Mateusz pokazuje, że kościół jest zakorzeniony w judaizmie, a Stary Testament jest fundamentem, na którym Jezus zbudował swoje życie. Naprawdę ważne jest, aby pamiętać, że Jezus był Żydem. Jezus był Żydem. Apostołowie byli Żydami. Paweł był Żydem. Naprawdę ważne jest zrozumienie wczesnego judaizmu, aby zrozumieć, co dzieje się w życiu Jezusa, Pawła i apostołów. Ponownie, dr Phillips, z Gordon tutaj, studiował wczesny judaizm i jest on w rzeczywistości krytycznym fundamentem dla zrozumienia chrześcijaństwa w jego wczesnych dniach, kiedy próbowano go rozgryźć. Jaki jest obecnie związek między chrześcijaństwem a judaizmem? Myślę, że Mateusz kładzie część tego bogatego tła, pięknego, różnorodnego motywu spełnienia Starego Testamentu, więc Mateusz zwraca się ku przeszłości.

### **Opowieść R. Matthew: Obecne — pięć kazań [56:26-58:51]**

Teraz, na razie, Mateusz zajmuje się pięcioma kazaniami Jezusa. Rozmawialiśmy o tym wcześniej. Te pięć kazań jest naprawdę ważnych. Mateusz buduje całą swoją księgę wokół tych pięciu kazań. Przede wszystkim Kazanie na Górze: trzy strony, jeśli

masz Biblię z czerwonymi literami. To trzy strony czerwonych liter – Jezus naucza.

Rozdział 10: powołanie dwunastu, gdzie Jezus wysyła dwunastu i mówi im, aby poszli i szerzyli Ewangelię wśród narodu żydowskiego i mówi im, że znajdą wszelkiego rodzaju opór na różne sposoby. Tak więc to jest powołanie dwunastu w Ewangelii Mateusza 10.

Przypowieści o królestwie, i myślę, że jest ich około siedem w rozdziale 13, gdzie Jezus opisuje przypowieść o ziarnach, przypowieść o chwastach, przypowieść o jedenastu ziarnach gorczycy i wiele innych. Rozdział 18 dotyczy pokory i przebaczenia, kościoła – dyscypliny kościelnej. Jeśli masz dyscyplinę w kościele i masz konflikt między dwiema osobami, osoba powinna pójść jeden na jeden i zobaczyć, czy może rozwiązać problem. Jeśli nie słyszy sytuacji jeden na jeden, bierzesz dwie lub trzy osoby i teraz masz dwie lub trzy osoby wracające i konfrontujące się z osobą i zobaczyć, czy jesteś w stanie to rozwiązać. Jeśli nie słyszy dwóch lub trzech, idziesz z tym do całego kościoła. Jeśli nie słucha kościoła, ekskomunikujesz tę osobę. Więc ta dyscyplina kościelna jest tam opisana, a także pokora i przebaczenie w tych aspektach.

W rozdziałach od 22 do 25 Jezus mówi o faryzeuszach. Opisuje faryzeuszy jako hipokrytów i odchodzi. Wiesz, czyścisz zewnętrzną część kubka, ale wewnątrz kubka jest zdeformowane przez wszystkie te fusy po kawie, które są tam od tygodni. Ale potem Jezus mówi o uczonych w Piśmie i faryzeuszach. Dają dziesięcinę ze wszystkiego, a potem mówią ludziom „czcij ojca swego i matkę swoją”, ale potem mówisz, dlaczego nie mogą dać spadku swoim matkom i ojcom, nie mogę się nimi opiekować, ponieważ poświęciłem to Bogu. Więc wtedy nie dbasz o swoich rodziców. Jezus obnaża tę hipokryzję. Następnie Oliwna Kazania dotyczy czasów ostatecznych. Więc przyjrzymy się temu, kiedy zajmiemy się przyszłością, wrócimy do Oliwnej Kazania, która zawiera dwa świetne rozdziały, w których Jezus mówi o przyszłości.

### **Historia św. Mateusza: Przyszłość — Przypowieści i Ekklesia [ Kościół] [ 58:51-62:42]**

A teraz o przyszłości, zaczynamy. Przypowieści o królestwie – jak ono wzrośnie? Widzimy przypowieść o królestwie wzrastającym i – spójrzmy na to trochę w kontekście

przyszłości i tego, jak jest opisane. Czy pamiętasz przypowieść o niegodziwych dzierżawcach z Ewangelii Mateusza, rozdział 21? Mateusz mówi, że rolnik pożycza swoją ziemię tym dzierżawcom. Ci dzierżawcy są dzierżawcami dzierżawnymi. Mają mu płacić czynsz. Więc rolnik wynajmuje swoją własność tym dzierżawcom, a oni mają mu płacić za korzystanie z jego ziemi. Następnie wysła kilku swoich sług, aby zebrali czynsz i co się dzieje? Biją facetów, którzy wychodzą, aby zebrać czynsz. Właściwie biją niektórych i zabijają innych. Więc w końcu pan, rolnik, wysła: „Cóż, będą mieli szacunek dla mojego syna”. Kiedy byłem młodszy, uczono mnie, że przypowieści są bardzo powszechne, ponieważ zdarzają się cały czas. Są bardzo realistyczne. Czy to jest realistyczne? Mam na myśli, że gdybyś powiedział, że jesteś rolnikiem i wydzierżawiłeś majątek i wysłałeś swoich sług, a oni pobili i zabili niektórych z twoich sług, czy wysłałbyś swojego syna, samego, aby stanął twarzą w twarz z tymi dzierżawcami? To szaleństwo. Ale mimo to pokazuje to ogromne miłosierdzie i współczucie Boga. Wysła swojego syna, a co oni robią jego synowi, kiedy go widzą, mówią: „hej, zabijmy syna i weźmy majątek. My dostaniemy dziedzictwo. Jest tak samo dobre jak nasze”. Więc zabijają syna, a potem pytają: „Co ten pan zrobi tym dzierżawcom?” Przyjdzie i ich zniszczy. Będzie płacz i zgrzytanie zębów. Przypowieść o dzierżawcach opisuje zabicie syna i kradzież dziedzictwa. Konflikt jest przypowieścią, która mówi: „Nawet faryzeusze zdają się wychwytywać niektóre z tych przypowieści i rozumieć, czym one były i co miało nadejść w przyszłości”. W Ewangelii Mateusza pojawia się jedynie słowo *ekkelesia*. *Ekklesia* to grecki termin: *ek* oznacza „poza”, jak „wyjście”. Następnie *klesia* oznacza „wezvani”, więc *ekklesia* oznacza „wezvani”. Tak więc kościół to ci, którzy są wezwani do wspólnoty, aby utworzyć nową wspólnotę, *ekklesia* to wezwana wspólnota oddzielona dla celu wspólnoty. Mateusz wspomina: „Ty jesteś Piotr, na którym zbuduję... moje co? *Ekklesia* [kościół]. To, co się dzieje, to to, że Mateusz w przyszłości patrzy i opisuje tę nową wspólnotę, którą jest kościół. *Ekklesia*, „wezvani” tworzą nową wspólnotę.

Kiedy kościół ekskomunikował osobę, w Ewangelii Mateusza 18:17 napisano: Tak więc tylko Mateusz wspomina o *ekklesia* [kościół]. To znowu bardzo

przyszłościowe spojrzenie, ponieważ patrzy na to, co się stanie, gdy Chrystus powstanie z martwych w Ewangelii Mateusza. Owce i kozy, o których już mówiliśmy, opisują koniec wieku i sprawiedliwość na końcu wieku. Tak więc Mateusz opisuje wiele przyszłych rzeczy.

Rozmawialiśmy o dziesięciu druhnach: pięć było mądrych, pięć głupich. Pięć miało olej, pięć polowało na olej. Pan przychodzi i nie będą mogli wejść. Chodzi o to, żeby być gotowym. Chodzi o to, żeby być gotowym na przyjście pana.

### **Przyszłość T. Matthew'a – Kazanie na Górze Oliwnej [ 62:42- 68:40]**

Więc Mateusz patrzy w przyszłość, a ja chcę przyjrzeć się Kazaniu na Górze Oliwnej i niektórym szczegółom przyszłości. Myślę, że to Kazanie na Górze Oliwnej jest naprawdę bardzo interesujące. Znajduje się w Ewangelii Mateusza 24 i 25. Chcę po prostu przeczytać kilka rzeczy tutaj. Jezus mówi w 24:2: Jezus opuścił świątynię i odchodził, gdy przyszli do niego jego uczniowie, aby zwrócić jego uwagę na jej budynki. Teraz Herod rozbudował drugą świątynię. Pamiętasz z powrotem w Jozuego, Zorobabela za czasów Nehemiasza zbudowali drugą świątynię, ale była naprawdę mała, a Herod przyszedł i zamienił świątynię w wspaniałą budowlę, której odbudowa trwała 30-40 lat. Herod zamienił świątynię w tę ogromną piękną rzecz. Jezus powiedział, że zniszczy tę świątynię w ciągu trzech dni i ją odbuduje. To były niektóre z oskarżeń, których mu użyli. Naprawdę byli w świątyni.

To było coś, z czego byli naprawdę dumni. Jezus powiedział, że zamierzali mu pokazać i zwrócić jego uwagę na wszystkie te budynki. „Widzisz to wszystko, zapytał?” Mówię ci prawdę, nie zostanie tu kamień na kamieniu. Każdy zostanie zwalony. To miało się wydarzyć w 70 r. n.e., kiedy generał Tytus przybył z Rzymu i zniszczył Jerozolimę. Zdobył świątynię, zrównał ją z ziemią. Co zwykle robisz, kiedy zajmujesz jakieś miejsce? W starożytnym świecie, kiedy zdobywałeś miasto, spalałeś je, zabijałeś mieszkańców i spalałeś miasto. Nie burzysz całkowicie miasta. To za dużo pracy. Spalasz miasto, zabijasz ludzi, a potem je zostawiasz. Zostawiasz je w ruinie. Tutaj każdy kamień został zburzony. I tak naprawdę do dziś, jeśli pójdziesz i zgub się w Jerozolimie i



pójdiesz do wykopalisk na południowym murze, tuż na południe od miejsca, gdzie znajduje się Ściana Płacz lub Ściana Płacz, jeśli przejdiesz około stu jardów, zobaczysz wykopaliska na południowym murze. Tam możesz zobaczyć skały, które zostały zrzucone i spadły około 70 stóp, skały zostały zepchnięte z góry świątynnej i spadły. Kiedy spadły, spadły na rzymskie drogi. Rzymska droga biegnie wzdłuż dna, a kiedy te skały spadły - te skały mają około 8 stóp długości, 8 stóp szerokości, niektóre 5 lub 6 stóp wysokości, to są ogromne głazy - a kiedy te głazy spadają 70 stóp, mówisz o tonach uderzających i przebijających rzymskie drogi. Rzymskie drogi są niesamowite, biorąc pod uwagę sposób, w jaki zostały zbudowane. Te skały przebiły tę drogę, a na świątyni jest stos kamieni, które zostały zrzucone, tak jak powiedział Jezus. Więc Jezus wygłosił tę przepowiednię tutaj w Kazaniu na Górze Oliwnej.

Teraz krytycy Biblii muszą pozbyć się dwóch rzeczy w Biblii. Krytycy nie mogą stać w Biblii. Będą atakować te rzeczy: 1. Cuda. Jezus chodzi po wodzie. Piotr chodzi po wodzie. Jezus uzdrawia człowieka, który urodził się niewidomy. Nie mogą przyjąć cudów. Mojżesz otwiera Morze Czerwone i Izraelici przechodzą na drugą stronę. Nie mogą przyjąć cudów, więc muszą się ich pozbyć i wytłumaczyć je jako legendarne lub mityczne, ponieważ kto sam może czynić cuda? Tylko Bóg może czynić cuda. Mówią: „żadnych cudów, ponieważ wszystko musi być wyjaśnione naukowo i wszystko musi być normalne”.

Inną rzeczą, której krytycy muszą się pozbyć jest to, kto sam może przepowiedzieć przyszłość? Tylko Bóg może czynić proroctwa i mówić 700 lat przed swoimi narodzinami, że urodzi się w Betlejem w Judei. Tylko Bóg może to zrobić. Pomyśl o tym, 700 lat przed czasem. 700 lat to długi czas na wygłoszenie proroctwa. To jest proroctwo, które wypowiada Jezus: że każdy kamień zostanie zwalony. Kiedy umiera Jezus? Jezus umiera około 32 roku n.e. Kiedy świątynia zostaje zniszczona? Nie wcześniej niż 40 lat lub 38 lat później. Więc Jezus wygłasza tę przepowiednię, więc krytycy muszą się jej pozbyć. Co robią? Stosują technikę zwaną *vaticinium post eventum*, co oznacza „prorokuj po (lub po) wydarzeniu”. Prorokuj po wydarzeniu. Mówią, że Jezus tak naprawdę nie wygłosił tego proroctwa. To proroctwo zostało wypowiedziane przez

Mateusza lub jednego z jego uczniów i włożone z powrotem do ust Jezusa. Tak więc Mateusz napisał po zniszczeniu świątyni: włożyli to „proroctwo” z powrotem do ust Jezusa. Dlatego nie jest to proroctwo, ponieważ było po fakcie i włożone z powrotem do ust Jezusa. A tak przy okazji, czy tak mówi Biblia? Nie, Biblia mówi, że Jezus powiedział to 38 lat przed tym, jak się to wydarzyło. Przewidział, że wszystkie kamienie zostaną zrzucone i dokładnie to się stało. To naprawdę niesamowite. Mateusz o tym wspomina. Że każdy kamień zostanie zrzucony, gdy przyjdzie do Kazania na Górze Oliwnej, opowiadając im o przyszłości, więc zaczyna ich przyszłość jednym z najbardziej traumatycznych wydarzeń w judaizmie. Następnie jest zniszczenie drugiej świątyni przez Tytusa w 70 r. n.e. Tytus przychodzi i równa to miejsce. Druga świątynia została, nawiasem mówiąc, zniszczona w 70 r. n.e. Do dziś nie ma tam żadnej żydowskiej świątyni, a jeśli byłeś w programie Get Lost in Jerusalem lub jeśli byłeś w Izraelu, to zdajesz sobie sprawę, że Kopuła na Skale to świątynia na Górze Świątynnej. Teraz jest tam świątynia na szczycie góry.

## **V. Mowa na Górze Oliwnej – fałszywi prorocy i prześladowania [68:40- 72:59]**

### **F: połącz V- X; 68:40-78:03 koniec; W/P Uczniowie, powrót Chrystusa**

Oto co jest powiedziane; Jezus mówi o fałszywych Chrystusach i fałszywych prorokach, którzy pojawią się i będą czynić wielkie znaki i cuda, aby zwieść nawet wybranych. I dlatego mówi, że w czasach ostatecznych pojawią się fałszywi Chrystusowie i fałszywi nauczyciele – fałszywi prorocy – którzy będą czynić znaki i cuda. Ten facet faktycznie będzie czynił niesamowite rzeczy. Tak bardzo, że nawet wybrani zostaną zwiedzeni. Innymi słowy, ludzie będą się pytać, czy to Bóg? Czy to Jezus? Czy to poprzednik powrotu Jezusa? Ci faceci czynią naprawdę niesamowite rzeczy. Czynią znaki i cuda. Czy te znaki i cuda pochodzą od Boga? Jezus ostrzega ludzi i to mówi. Będą czynić znaki, które faktycznie zwiódą wybranych, gdyby to było możliwe. Następnie zostaniecie wydani na prześladowania i skazani na śmierć. Jak ta rozprawa opisuje chrześcijan w czasach ostatecznych? Jezus mówi, że jedną z rzeczy, które powinniśmy wiedzieć, jest to, że chrześcijanie będą prześladowani i zabijani.

Pytam cię: w którym pokoleniu zginęło więcej chrześcijan niż w jakimkolwiek innym pokoleniu? To pokolenie teraz. Chrześcijanie są zabijani na całym świecie i wiem, że w Ameryce siedzimy w naszych eleganckich domach i wszystko jest wolne, ponieważ mamy wolność religii. Ale możesz już zobaczyć, że wolność religii jest atakowana i duszona przez nasz własny rząd, w niektórych przypadkach, a w innych przypadkach przez siły spoza naszego kraju, takie jak te, które próbują zinfiltrować i robić rzeczy, które miałyby naprawdę negatywne skutki dla chrześcijaństwa. Więc to jest to, co mówi się, że nadchodzi w przyszłości: prześladowania, nawet śmierć. Ta ewangelia królestwa będzie głoszona na całym świecie. Co jest oznaką końca czasów? To jest to: i ta ewangelia królestwa będzie głoszona na całym świecie, a potem nadejdzie koniec. To jest coś, jeśli znasz tłumaczy Biblii Wycliffe'a, to jest to jedna z największych grup misyjnych, jaka istnieje, moim zdaniem. Tłumacze Biblii Wycliffe'a zasadniczo tłumaczą Biblię na wszystkie języki świata. Mam przyjaciela, Joela Harlowa, który pojechał do Indonezji – i wiele z tych grup plemiennych ma swój własny język, ale język ten nigdy nie został spisany. Więc nie wiedzą, jak pisać w swoim własnym języku. Więc tłumacze Biblii Wycliffe'a – są związani z Letnim Instytutem Lingwistyki, a tutaj w Gordon College, przychodzi jeden z największych lingwistów wszech czasów, facet o imieniu Kenneth Pike. Mamy nawet program Pike'a tutaj w Gordon, nazwany na jego cześć. Ale był zaangażowany w szkolenie tłumaczy Biblii Wycliffe'a i tego, jak dekodować języki, a te grupy plemienne, aby to dla nich zapisywać, a następnie uczyć ich tego i uczyć ich, jak czytać ich własny język, aby mogli czytać Biblię w swoim własnym języku. Tutaj jest powiedziane, że ewangelia królestwa będzie głoszona na całym świecie i nadejdzie koniec. Tłumacze Biblii Wycliffe'a tłumaczą Biblię właśnie teraz na wszystkie języki świata. Zapomniałem, ile ich jest – mają jeszcze sporo do zrobienia, ale są blisko przetłumaczenia jej na wszystkie języki świata.

„Wtedy ujrzyście ohydę spustoszenia, o której mówił prorok Daniel” (rozdział 24, werset 14). Czym jest ta ohyda spustoszenia? Mówisz: „OK Hildebrandt, zmusiłeś nas do przeczytania Księgi Machabejskiej, gdy uczęszczaliśmy na te zajęcia”. Tak, rzeczywiście. A w Antiochus Epifanes – pamiętaj o Seleucydach – wspominając o

ofiarowaniu świń na ołtarzach. Ustawił posąg siebie i kazał ludziom na górze świątynnej oddawać mu cześć. Wielu ludzi myśli, że ten antychryst, albo jakkolwiek będziemy to rozumieć, osoba, która ustawi swój wizerunek i każe ludziom kłaniać się przed nim – że to jest ohyda spustoszenia. To istota ludzka wymagająca czci od innych ludzi i kalająca to, co jest święte w tym obszarze. Więc ohyda spustoszenia jest tam również mowa.

### **W. Nikt nie zna dnia ani godziny [72:59-76:51]**

A potem to. To też jest ciekawe: „Nikt nie zna dnia ani godziny, nawet Syn” - Ewangelia Mateusza 24:36 . W zeszłym roku był facet Camping, który najwyraźniej przewidział w zeszłym roku, że 20 maja 2011 r. Jezus powróci 20 maja 2011 r. Cóż, oczywiście jesteśmy teraz w 2015 r., więc facet przegapił to i w pewnym sensie jest fałszywym prorokiem? Tak, a potem dzieje się tak, że „Och, po prostu źle obliczyłem” i odchodzi, a potem musi przeliczyć. Co mówi Jezus? Nikt nie zna dnia ani godziny - jeśli ktoś ci mówi, że zna dzień lub godzinę, co Pismo wyraźnie mówi? Pismo mówi: „Nikt nie zna dnia ani godziny”. Jeśli ktoś ci mówi, że zna dzień i godzinę, nawet Syn tego nie wie.

Poczekaj chwilę? Myślałem, że Jezus jest Bogiem, Jezus wie wszystko. Pytam cię: „Kiedy Jezus się urodził, czy Jezus umiał mówić po hebrajsku? Kiedy był ósmym dniem po urodzeniu, czy mówił po hebrajsku perfekcyjnie? Nie. Jezus musiał nauczyć się hebrajskiego tak jak każdy inny. Czy uczyłby się aramejskiego, greckiego i innych języków, prawdopodobnie znał co najmniej dwa lub trzy aramejski i grecki, a potem prawdopodobnie inne. Jezus musiał się tego nauczyć. Był człowiekiem i jako człowiek Jezus był ograniczony pod względem tego, co wiedział, i powiedział: „Tylko Ojciec to wie”. Tylko ojciec zna dzień i godzinę.

Myślę więc, że to nas ostrzega. Jeśli Jezus mówi: „Nawet Syn tego nie wie”, to powinniśmy być trochę ostrożni, mówiąc: „To jest dzień lub godzina”. Bądźcie bardzo ostrożni, kiedykolwiek ktoś staje się zbyt konkretny w przewidywaniu, kiedy Chrystus powróci. Uważam, że to głupota. Myślę, że każdy człowiek chce, aby Jezus powrócił, zanim umrze. Myślę, że trzeba być ostrożnym z domysłami, które prowadzą do

spekulacji. To nie jest zdrowe dla chrześcijaństwa. Powinniśmy skupić się na czynieniu woli Ojca. A jaka jest wola Ojca? Dwie rzeczy. Kochaj Boga całym swoim sercem, kochaj swego bliźniego jak siebie samego. Jezus powiedział dwa przykazania, na których zawisło całe prawo, na którym zawisły prorocy: kochaj Pana, Boga swego, całym swoim sercem, duszą i umysłem, a swego bliźniego jak siebie samego.

Oto przepowiednia, którą kochamy, dwóch będzie na polu, jeden zostanie zabrany, a drugi pozostawiony. Czy podoba ci się to „Pozostawione w tyle”, to Ewangelia Mateusza 24:40. Czy ktoś czytał serię *Pozostawione w tyle*, którą napisał Tim Lahay? Zarobili miliony, zasadniczo robiąc tego rodzaju spekulacje na temat powrotu Chrystusa. Trzeba uważać z tego typu fantazją. Chodzi o to, że jeden będzie na polu, a drugi zostanie pozostawiony. Sednem tego fragmentu jest to, aby być gotowym na przyjście Chrystusa.

Problem, że to pokolenie nie przeminie, dopóki wszystkie te rzeczy się nie wypełnią. Co to jest Mateusz 24:30-34, czym jest „to pokolenie, które nie przeminie”? Czy jest to pokolenie, które widzi, jak ewangelia rozprzestrzenia się na cały świat? Więc jest kilka pytań dotyczących tych rzeczy. Jakikolwiek to pokolenie, jest to ostatnie pokolenie. A więc Jezus niekoniecznie mówi: „TO pokolenie, w którym żyje”, ale pokolenie, o którym mówi, gdy wszystkie te wydarzenia się wydarzą: ohyda spustoszenia, o której mówił Daniel; rozprzestrzenianie się ewangelii na cały świat; to pokolenie nie przeminie. To pokolenie zobaczy koniec.

## **X. Wnioski [76:51-78:03]**

To jest koniec królestwa Bożego, o którym chcieliśmy porozmawiać. Następnie rozmawialiśmy o czasie, który minął, integracji ze Starym Testamentem, teraźniejszością, pięciu kazaniach Jezusa i przyszłości, rozmawialiśmy o królestwie niebieskim i zasadniczo o kazaniu na Górze Oliwnej, a także o nauczaniu Jezusa, że nikt nie zna dnia ani godziny i że mamy być gotowi. Podobnie jak pięć mądrych drухen mamy być gotowi na powrót Chrystusa.

Następnym razem przyjrzymy się hebrajskości księgi Mateusza i niektórym bardziej literackim cechom tej księgi. Następnie porozmawiamy o hebrajskiej rozległości, świadectwie i stylu, które stanowią cztery ostatnie punkty w księdze Mateusza. Dziękuję za uwagę i życzę miłego dnia.

Transkrypcja: Dave Clemmer

Redakcja: Ben Bowden

Wstępna redakcja: Ted Hildebrandt